Ekim 2017 Sayı 9

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

OYUN İÇİNDE OYUN

1. Her milletin hayatında dans, müzik ve oyun vardır. Bunlara baktığımızda o toplumun özelliklerini anlayabiliriz. Birçok yönden ortaktır da bunlar. Mesela biz çocukluğumuzda çelik-çomak oynardık. Kısa bir çubuğu iki taşın arasına koyar, bir metreye yakın çomakla kaldırır, vurur ve ne kadar uzağa atabilirsek kazandığımız bir oyundu. Tenis de çelik-çomağın rafine hali. Çeliğin yerini tenis topu alır, çomak da raket olur. Bizimki güce dayalıdır, kaba-kuvvete, vasat zekâsı olan bile oynayabilir. Tenis sağlıklı bir vücut, çeviklik, zekâ, psikolojik dayanıklılık ister. Çomak gerektiğinde saldırı-savunma silahı olur, rakibe vurunca kafasını yararız. Tenis raketi silah olamaz. Onun için oyun içinde oyun bilmek, ikna edici konuşmak, ihtilaf çıkarsa: hemen kavgaya girip dövüşmek yerine çalıyı dolanma stratejisi ve intikamın soğuk yenen yemek olduğunu bilmek gerekir. Belki bu nedenle Wimbledon Tenis turnuvası sadece beyaz kıyafetle oynanabilir. O kişinin ev işlerini, temizliğini yapan, çamaşırlarını yıkayan hizmetçileri olduğunu anlatmak için.

2. Danslarımız da öyle bizim. Tek başına oynanır. En fazla karşılıklı iki kişiyle. Halayda yan yana dizilsek de bir-iki çökme, taban vurma, sallanarak dayanışma. Duygu dünyamızı, hikâyemizi anlatan figürlerle yüklü oyunumuz var mı? Emin değilim. Sirtaki ile karşılaştırınca aradaki estetik fark ortaya çıkıverir.

Batıda rafine danslar vals, tango, flamenko, salsa derken, opera ve baleye kadar uzanır. Sanat çıkar içinden. Bizim oyunlarımız, düğün salonlarından sokaklara taşar; kurtları dökme, hayatında bir gün "özne" olabilme umuduyla nispet yapma, âlemi çatlatma üzerinedir. Coşku oyunun gereği değildir; gizli yaralara göre şekil alan bir gösteri(ş).

"Anadolu Ateşi" ülkenin her yerindeki folklorik oyunları birbirine ekleyip uzun bir seriye bağlamak ve nihayetinde çökme-zıplama taban tepme zinciridir. Resimleri yan yana ekleyerek oluşan hareketli sinema filmi gibi.

3. Biz çomağı insanları hizaya sokmak için kullanırken, orkestra şefinin ellerinde bir korelasyon sağlar. Yüzlerce nefesli vurmalı çalgı, şefin batonunun havada aldığı şekle uyum sağlayarak parçayı seslendirir. Tek kişilik ses uyumu sağlayan toplu bir gösteridir.

Türküleri-şarkıları solo dinlemeyi severiz. Koroyu biraz kakofoni, biraz öznesiz bir feryat olarak anlarız en fazla. Bunlara kıyasla, müziğimiz de aynı. Batı, çok sesli müzikle saatlerce süren oratoryo, opera, konçertolar üretirken biz ancak beş-altı dakika sürebilen tek sesli müziğimizle heyecanlanır, hüzünlenir aşkımızı gizliden anlatma mahcubiyeti duyarız.

4. Bütün bu oyunları hemcinslerimizle yaparız ki karşı cinsle bir arada oynamak hala ayıplanan geçici bir delilik nöbeti gibidir. Düğünlerde hoş görsek de aleyhe süren uyarılarla gelenekten bağın kopması ya da dine aykırı bir eylem görülmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle ön sevişme bilmez, doğrudan hedefe kitleniriz. Nezaket, centilmenlik, kılıbıklık görülür, kadınlarla ortak eylemleri cinsellikle sınırlayan bir anlayışa ulaşırız.

Cinselliğimizi imalı Ankara havalarında yaşarız, türkülerimiz dert, sıla gurbet acı ölüm üzerinedir. Alevi nefesleri de olmasa açığa çıkacak derinliğimiz de olmayacak.

Belki bu yüzden oyun kurmadan cepheden saldırırız, nara atar, el yumruğu yemeyince kendi yumruğumuzu balyoz sanırız. Oyunlar önemlidir. Çinliler gibi zayıf-naif ot-böcek yiyerek ayakta kalsak, judo, karate, jui-jitsu vb. yüzlerce döğüş oyunu öğrenirdik. Biz Osmanlı tokadımızla övünürüz. Güçlünün-feleğin-batının sillesini yiyince üç yüz yıl ayakta uyumaya doya-

mayız. Bu oyunların sanat olduğunu anlar, ancak ithal ederek onlara yetişeceğimizi sanırız.

5. Oyun önemlidir. Osmanlı'da oyun çoktur derken, başka milletlerle rekabet etme yeteneğini anlatır bir yönüyle. Artık doğuda oyun yoktur. Dini yükselişle, dünyanın milyarlarca sorusuna birkaç konserve cevapla yetinerek büyük iddiamızı sürdürürüz. Gerçekte birbirimize hamaset anlatır, diğer alanlarda nal toplarız her zaman. Dünyaya, hayata geç kaldığından habersiz, üretmekten uzak, düştüğü yerden kalkmak yerine düşmanlık ve retle her gelişmeye cevap verebileceğimiz aldanışına kapılırız.

Öyle ki zalimleri, insanlığa ölüm, felaket sömürü getirenleri –bilerek-bilmeyerek– destekleyen bir halde buluruz kendimizi. Farkına varmadan. Düşmanı helak ettiğimizi sanırken masum insanları bir damla gözyaşı dökmeden katlederiz. Oyunun kuralları makyavelizme hak verir, pusuda buluruz kendimizi. Düello bilmeyiz, şövalyelik yoktur kitabımızda. Yâni yalnız politikada, devlet denilen aptallığın üzerinde değildir bu yutturmaca. Sanatta, edebiyatta, bilimde de yutarız oltadaki bu yemi. Bu oyun bir endüstridir, insanların kurabildikleri en büyük endüstri.

Çocuk oyunları bilgisayara sığdı artık. Öldürme dışında oyun yüklenmez internet kafelerde. Oyunda hızını alamayan, trafikte araçların önüne keser, yol vermediği diye adam öldürür. Batıda olduğu gibi bir ömür çalışsa ödeyemeyeceği tazminat nedeniyle trafikte beyefendi, insana saygılı değildir.

Sistem ölen ölür kalan sağlar bizimdir, felsefesi üzerine kuruludur.

Masum çocuk oyunları sadece oyun değil. Dünyadaki rolünü belirleyen bir başlangıç. Başlangıçta oyunun önemini idrak ettiğimiz zaman etik estetik hayal gücüne dayalı bir hayatı hak ederiz belki.

KADİFECİ GÜZELİ

Parlak bir gecenin etrafında toplaşalım. Gelin. Gelin. Yıldızların aydınlığında buluşalım. Hatırlayalım yıldız tozunu. Bir dirhem iki çekirdek. Talihimiz varsa, en kurak çöllerden geçip gideriz. Talihimiz varsa en karanlık gecede en parlak yıldız tozunu buluruz. Varsak. Sıratsız kalmayız. Eylemlerimizden türetiriz sabahı. Körpecik vakitler ekeriz avuç içlerimize. Nasıl ki her sabah; hep orada bulunanlarca paylaşılır. Taslar çevrilir. Kötülüğün etkileri tütsüyle kovulur. Civanperçemi. Kuşburnu. Ebegümeci. Yeniden dağıtılır kayıp sabahlar. İşin ustalarına teslim edilir. Ustalar bilirler eldekiyle ne yapılacağını. Her hakkı kendilerinde saklı. Elden ele gezdirerek dans ederler. Zaten davulları gümleten de budur. Gümbür. Gümbür de gür. Gökyüzünü taklit eder. Bebelerin topuklarından fışkıran coşku. İçlerinden oluk gibi akan sular. İncecik bir iz bırakır ardında.

Kimileyin oyunun başlangıç çizgisinde kestane fişekleri atılır.

Oyun kılık değiştirir. Taklit eder bir kuşu. Kanatları varmışçasına çırpınır oyun. Kuşlarla bütünleşip uçuverir. Hafifçecik. Tüy gibi. Uç oyun uç. Değnekle vurulunca döne döne havaya fırlayan oyuncağı yakala. Sahi neydi adı?

Sıklıkla kılık değiştirir oyun. Kedi gibi mırlar. Sıçrar. Koşar. Heyecanlı ve coşkulu eşeler toprağı. Saklar ertesi günü içine. Bütünleşiverir oyunla kedi. Pisi pisi pisicik. İkisi yere, biri göğe bakar. Ebelikten kurtulur göğe bakan pisicik.

Oyun da canlı bir organizmadır. Tıpkı 'ben'lerimiz gibi. Kafalarımızın içindekilerden biri olur oyun. Ama o 'ben' değildir. Yumruk usulüyle seçtiğimiz ebedir. Ebedir o ben.

Parmaklar sayılır. Yüz kasları çalıştırılır. Şakacıktan serpiştirilir turalar. Şakacıktan oyunda yutulur kayıp yıldız tozu.

Sahi nerede kaldı kadifeci güzeli?

BAĞLANTI

Anlamıyordum. Şimdi anlar oldum mu, bilmem. Artık daha çok çözebiliyorum. Oyunlar buldular, oyunlar uydurdular anlayabileyim diye.

Bebekliğimin ilk senesinden sonra ağlamayı bıraktım. Anımsamıyorum, öyle söylüyorlar. Ağladığım bir dönemi anımsamıyorum. Bir isteğimi yerine getirmeleri sayısız denemeyi gerektiriyordu. Ulaşmak istediğim nesne ile aramdaki boşluğun aşılması, çözülmesi olanaksız bir probleme dönüşüyordu. Kafam istediğim nesnede kalıyor, dünyam ona dönüşüyordu. Kapkaranlık bir evrende ben ve ulaşamayacağım uzaklıktaki nesnem. Ağlayabilseydim, ne istediğimi gösterebilseydim... Susuyordum.

Oyun o gün başladı. Pembe yanaklı beyaz bir kedim vardı. Sıkınca ince bir ses çıkarırdı. Onların elinde konuşur, benim elimde susardı. Anlaşılan ilk kez o gün sıkmayı düşünmüşüm ki ilk defa elimdeyken sesini duydum. Tekrar denedim, tekrar. Öyle sevindim ki gülmeye başladım. Ben güldükçe onlar da gülüyorlardı. Pazardı, ikisi de evdeydi.

Bir ara kedim elimden kurtulup döne döne koltuğun altına kaçtı, gözden yitti. Kedimle birlikte dünyayla bağım da kesildi. Şirinlikler yapıp güldürmeye çalışırlardı. Onlar gülünce ben de gülerdim, istemsiz. Yüzümdeki kaslar gerilirdi. Kedim gidince gülemedim. Onları görmüyordum, orada değildim. Kafam kedideydi. Gözümün önünde akıp gideni anlamıyordum.

Kaldırıp mama koltuğuna oturtmuşlar. Kaşık dudaklarıma kadar değmiş, ağzımı açmamışım. Durgunluğum uzadıkça, korkuları artmış. Acilde doktor parmak uçlarıyla çeneme dokunup yüzümü yüzüne çevirmiş. Doktor kafasını oynatarak bakışları-

mı yakalamaya çalışmış, gözbebeklerim kaçmış.

Düştü mü? Başını bir yere vurdu mu? Çok korktu mu, heyecanlandı mı?

Hayır, hayır, hayır…

Yarın nörolojiye gösterin.

Eve dönmüşüz. Oyuncakmışım gibi koydukları yerde kalmışım. Sevmişler, okşamışlar, konuşmuşlar. Tartışmışlar, birbirlerine kızmışlar, özgür dilemişler. Sabahtan beri yemek yememişim. Yine mama hazırlanmış. Çanakla getirilmiş. Kaşık dudaklarıma değmiş, ağzım açılmamış. El, yanaklardan sıkarak dudaklarımı, sonra çenemi açmış. Kaşık içeri girmiş, mama öylece kalmış.

Yut, diye bağıran bir ses.

Bırak, diye bağıran başka ses.

Giderek yükselen sesler.

Ağlama sesi.

Ağlamayı bırakmışım. Neden ağlanır bilmiyorum.

Şirinlikler yapıp ilgimi çekmeye çalışmışlar yine.

Kedimi düşünüyorum, dönmesini bekliyorum. Nereden dönecek?

Soru, bir anlığına kedimin kaçtığı koltuğa çevirtmiş başımı. Birbirlerine bakmışlar. Koltuğu araştırmaya koşmuşlar. Kediyi tutup bir umut yanıma getirmişler. Cik cik… Yavaş yavaş bakışlarımı kediye çevirmişim. Gözbebeklerim büyümüş.

Kediye uzanıyorum. Şaşkın bakan yüzleri o an görüyorum. Bütün dünya geri dönüyor. Kediyi sıkıyorum, kahkahalar atıyorum. Ben kahkahalara atarken onlar ağlıyorlar. Neden ağlıyorlar bilmiyorum.

TİYATRODAN GEÇERKEN

Bizim bir iklemiz var. Çalışmalara izleyici kabul etmiyoruz. İzleyiciye dönüşeni uzaklaştırmamız gerekiyor. Bu çalışmanın özünde tek beden olabilmek yatar. Sahnedeki, iyisiyle-kötüsüyle elinden geleni yapar, alkışlanır. Ayıplanmaz, alaya alınmaz, kızılmaz. Gülündüğü olur elbet, oynayan da zaman zaman ister bunu. Kimliğinden tümüyle soyunu sahnede. Sonra derhal gerekli kimliği giyinir. Oysa bir köşede hiç değişmeyen biri vardır; oyuna katılmayan. Oyuna katılmayanın gözü, taze oyuncunun her yerine batar.

Arkadaşlık, en başta, oyun arkadaşlığıdır. Oyununa katılmayana güvenemezsiniz. Oyuna katılmayan, içinde sakladıklarıyla size zarar verecek kadar yakınınızdadır. O sizi görür ama kendini sürekli saklar. Kendini saklayana güvenemezsiniz.

Bu kapıdan girdiğimizde,
oyun başladığında,
kimliğimizi ve kimliğimizi oluşturan
tüm tanımlamaları dışarıda bırakıyoruz.
Genç, yaşlı, öğretmen, öğrenci, tüccar,
memur, kadın, erkek... Hiçbiri değiliz.
Sadece oyuncuyuz, ne olmak istiyorsak oyuz.
Burada hiçbir şey gerçek değildir
ve her şeye izin vardır.
Hiçbir şey olanaksız değildir,
çünkü burası sahnedir.

OYNATMAYA AZ KALDI

Hissediyor musun? Ne kadar derinden ve inceden inceye kemiriyor. Bırak canının yanmasını, hafiften keyif bile veriyor. Oturduğumuz masalar bizi biz ediyor. Etkenliğimiz, edilgenliğimiz sorgulanıyor. Oyunun tadı bir kaçıyor bir geliyor. Esiyor deli rüzgar başımızda. Koca çınarın gölgesine atıyoruz kendimizi.

Ah canım hanımefendiler vah canım beyefendiler. Ne güzel de yuvarlanıp gidiyoruz. Yeşiline, mavisine, doğup batan güneşine hastayız bu gezegenin. Evren söz konusu olduğunda büyük patlama, ne kadar büyük bir patlamadır bilemem ama bu oyuna katılma şansına sahip olmak, insanoğlu için büyük nimettir. Bu nimetten nasiplenmek gerektir.

Çok önceleri çıkması gereken fanzin için kalem oynatmak gerektir. Haberiniz ola a dostlar! Bu elek bir gün hepimizi eleyecektir. Geriye kalan ne varsa işte o gerçektir, gibi iddialı bir söz edemeyeceğim açıkçası. Oyunumuz gerçek üzerine ahkam kestirecek kadar net değil.

Algı algı diye yırtıyorum kendimi. Alıp gideceğim başını. Algı operasyonu yapmayın kardeşim. İnsanları rahat bırakın. Ketlenmesin güzelim istençler. Neyse benim bahsetmek ve gelmek istediğim nokta başka.

Yaşadığımız kasaba günden güne eriyor, bitiyor. Karşı kıyımızda bacası tütüp duran fabrika, burnumuzun dibine yapılmak istenen santral, üç beş müteahhit ve belediyenin bu işlerden çıkar sağlayan şahısları için yok edilen yeşil alanlar, kendilerini sadrazamın sağ taşağı sanan ve hayatta hiçbir misyonu olmayan parti ayağına bin bir torpille işe

sokulmuş beceriksizler sürüsü. Daha sayılabilecek benzeri birçok sorun. Yaşadığımız alanları daraltıyorlar. Hepimizin olanı birilerine peşkeş çekiyorlar. Peki bu adamları peşkeş çekebilecek konuma kim getiriyor? Bizler. Olana bitene gösterdiğimiz en büyük tepki oy kullanmak. O da bu sistemin bizden talep ettiği devir işleminin belgesi. Ne devri mi? Tabi ki istencimizin devri. Sen ne sandın şekerim? Senin adına sana sormadan nice kararlar alıyorlar. Senin gıkın bile çıkmıyor. Yalan yok benim de çıkmıyor. En fazla bu şekilde yazıyor, dost meclislerinde dillendiriyorum. Herkes gibi ben de kendimi bir şekilde avutuyorum. Sisteme iki sövüp sallıyorum, doğrusunu bildiğimi iddia edip bağıra çağıra tartışıp kendi düşüncelerimi kabul ettirmeye çalışıyorum. Enerjimi atıp rahatlıyorum. Teoride azılı komünistken pratikte tetikçi oluyorum. Günah keçileri yaratıp kurban ediyorum. Sadece kendimden değil senden de bahsediyorum.

Bu dediklerim senin için de geçerli mi?

Yoksa sen, kendini başka biri olarak mı tanımlar?

"Söyle onlara ki, Tanrı kötülere bile iyi olmamızı ister:
Böylece örter çıplak kötülüğümü
Sapkın eski niyetler bile Kutsal Kitap'tan çalınırken
Ben en çok şeytanı oynarken aziz gibi görünürüm."

William Sheakspeare

Replik

oyun, içinde oyun
oynamamak da bir oyun
oyalanmaktan öteye gitmeyecek lakin
var olmakta da bir oyun

La bohème

— Oyun başladı mı, durmaz, bitmez

— Neden bu böyle?

— Bi' oyun.

— Bi' oyun?

— Evet

— Ama ben böyle oyunun ta a.. koyayım. Ulan oğlum, güldürme kendini. Oyun oyun... Hangi oyundan bahsediyorsun? Sen ancak sefilleri oynarsın. Kendini kandırmasana. Hadi kabanın delik, yanları patlamış ayakkabı tamam, yenlerinden iplikler sarkmış, yakası sararmış gömlek de tamam. Üzerine tam oturduklarına göre uzun süre kullanmışsın. Kostüm dört dörtlük, bu rolü oynuyorsun. Hadi yarın da karşıma ensesi kalın birini oynamaya çık bakalım. Ne pazarlıyorsun? Gururdan başka ne rol çekebilirsin bana?

— Ama oyun bu değil.

— Ya bak, bana masal okuyorsun!

— Masalsa masal.

— He masalsa masal. Yemezler! Ben sana söyleyeyim. Şu kostümle evinden başka her kapıdan çevirirler seni. Senin gibi sefil bir kişinin evi vardır o kadar. Başka? Cebinizdeki üç kuruşu paylaşırsınız anca. Asaletinle sömürürsün onları. Başka?

Rakibimi fazla küçük görmüşüm. Paranın zekayı alıp götürdüğü düşüncesine nereden vardım, bilemiyorum. Herif kafama çekiçle vuruyordu sanki. Gözlerim dolmuştu, ko-

nuşsam yenilgim çıkacak ağzımdan. Hem ne diyeceğim? Yere bakıyorum haklı, göğe bakıyorum haklı. Suskunluğum da kurtarmayacak beni. Avını yakalamış pezevenk, vurmaya devam ediyor.

– Yediğinin, içtiğinin parasını vermekten acizsin. Seninki oyunculuk değil, konsomatrislik.

– Eee!

Ünlemin içine binlerce sözcük sıkıştırdım, savunma diye. Çaresizlik işte. Asalete bok sürdürmeme çabası. Çamura düşüp de hamamdan yeni çıkmış pozları…

– Ne eee'si? Kalkıp gitsem buradan, ne bok yiyeceksin? Ne anlatacaksın garsonlara, komilere? Kuyruğunu kıstırmış köpekten başka oynayacağın rol var mı o zaman?

– Sen çağırmadın mı beni buraya?

Dişlerini göstermeden gülüyor. Aşağılayıcı, horlayıcı.

– Hadi ye ye… Yıkmam üstüne merak etme.

Önümde duran köftelere bakıyorum. Soğumaya başlamışlar, yağlarını vermişler. Görüntü bulanıklaşıyor, gözlerim iyice doldu. Biraz daha eklense taşacaklar. O anda bir kapı beliriyor gözümde. Daha önce hiç kullanmadığım ve karşımdakinin de aklına gelmediğini bildiğim bir kapı. Sanki denizin onlarca metre derinliğinden yüzeye çıkıyormuşum gibi hissediyorum. Işık ve hava ile buluştuğum an işte… Rolümü buluveriyorum. Çatalı elime alıyorum. Sakin hareketlerle –biraz ellerim titriyor– köfteyi çatalımla bölüyorum. Böldüğüm parçayı ağzıma götürüp çiğniyorum. Zorlanıyorum, bir yudum rakı yardım ediyor ve su. Önüme bakıyorum ama tüm hareketlerimin izlendiğini de biliyorum. Son cümlesine sarıldığımı düşünsün istiyorum.

– Valla hesap bana kalacak diye ödüm patladı.

Gözlerimden birikenler ne ağırmış. Dişlerimi paramparça edeceğim yerlerinde dursunlar diye. Yine gülüyor. Ama bu defa küçümseme silinmiş. Sanki barış işareti. Yemeyi sürdürüyorum. Boğazım sıkılı yumruk gibi. Yutkunmak güç. Kadehi alıyorum, kaldırıyorum.

– Şerefe!

– Şerefe bakalım.

Tüm haklılığına rağmen yanıldığını gösterdiğimi sanıyorum. Artık karşımdakinden öyle korkuyorum ki bu cevabıma karşılık ne yapacağını anlayabilmeyi istiyorum. Ama bir puan almışım, beklemeye hiç niyetim yok.

– Kostüm işini de halledecek bir dayı çıkar elbet.

– Aldığı verdiğinden az olanın ne dayısı olur ne dostu.

– O zaman niye bu masada oturuyorum? Bu hesabı yaptıysan. Ha, konsomatris arıyordun herhalde. En ucuzu da gururlusu değil mi? Uysal köpek verdiğinden asla daha fazlasını almayacak, istemeyecek.

Bu defa ben gülüyorum, devam ediyorum.

– Korkma, hiçbir ihtiyacım yok. Ama iyi rakipmişsin. Bu masadan bu kadar hırpalanmış kalkacağımı düşünmemiştim. Hesap ettiğimden çok doydum, onu söyleyeyim. Kesene bereket.

Sinirleniyor –ve ne güzel– tahmin ettiğim silahı kullanıyor.

– Bence masanın tadı iyice kaçtı.

Gülüyorum. Kazanan biri gibi gülüyorum. Beklemeden kalkıyorum. Ceketimi giyiyorum. Ayakta iken tabağımdaki son köfteyi de parmaklarımla alıp yutuyorum.

– Kesene bereket.

Dışarıda soğuk, yüzsüz bir dilenci gibi önce bacaklarıma sarılıyor. İçerinin sıcaklığına alışmış bedenimin hiç hoşuna gitmiyor. Soğuk yılışıkça sarılıyor bedenime, boynumdan içeri giriyor. Yüzümdeyse görenin deli diyeceği bir gülümseme asılı kalmış. Hızlı adımlarla yürüyorum. Titriyorum, söyleniyorum. "Bırak nazlanmayı. Seni hoş tutayım diye bugün masaya gururumu bıraktım." Ama gülüyorum, hem yüzümle hem içimle. Pantolonumun cebinde anahtarımı yokluyorum. Eve yolum az değil. Korkmuyorum, nasılsa varacağım. Bir de şarkı doluyorum dilime, zaman geçsin diye. Yüksek sesle söylüyorum.

"Uç mirim uç çelebim, Hicaz'a kadar uç"

*

Neydi ana konumuz
ben onu yakalayamadım
İşte demin diyordum ya
ben de hatırlamıyorum
Araya girenler, çıkanlar
Çıkanlar, çıkanlar
Resmi tarihi değiştirdik
Çok güzel kafalısınız
beyefendiciğim
Sen kurabiye canavarına
benziyorsun
Vuralım patlasın
çalalım oynasın
Afiyet olsun arkadaşlar
İçinden geldiği gibi
Oyun değilse daha gerçektir

Olasılığı düşünmedim
Öldü canım
Bilinmiyor mezarı
Kaplamalarını istedim
Baha bohça sev
Ses hep tanıdık
Yazmadığım için
Çok fazla insan var
Burası virgül
Burası siper
Hadi gel döndür
Başka bir yüz görünür
Aslında hepsi ikinci planda
Galaktica darbuka
Kime, o kim, söyle
Paragraf.

Ya oyun oynadığımı sanıyorsunuz
ya oynadığım oyunu ciddiye almıyorsunuz

TIRNAK İÇİ "OYUN"

"Sizin bayramlarınız da sevmem; çok fazla oyuncuya rastladım orada, ki seyirciler dahi oyuncular gibi davranırdı sık sık."
Friedrich Nietzsche, *Böyle Buyurdu Zerdüşt*

"Ah, şu çocuklar! Bir oyuncak gibi daima oynayacağımı sanırken, hiç beklemediğimiz bir anda elimizde ateş alan bu havaî fişekler! Gökte kandil kandil uçtuktan sonra neye çarparak nereye dökülüceklerini bilmek mümkün müdür?"
Reşat Nuri Güntekin, *Miskinler Tekkesi*

"Kimlik diye bir şeyin asla var olmadığını düşünemediğimizden, bu kimlik komedisini oynamak ve bu öznel yanılsama oyununu kendimizi tüketme pahasına sürdürmekten başka bir şey yapmıyoruz. Kendimizi temsil ettiğini düşündüğümüz bir hayaleti yaşatmaya çalışır gibiyiz."
Jean Baudrillard, *Şeytana Satılan Ruh*

"Oyun karmaşıklaştıkça rakip de karmaşıklaşır."
Revolver

"Ölüm, oyuna ve kahramanlığa gerçek anlamını verir."
Albert Camus

"Kötü oyunculuk ahlâk bozar."
Oscar Wilde, *Dorian Gray'in Portresi*

"Çocuklar her şeyi unutarak oyun oynamaya başladılar mı, kültürel ya da çevresel engeller bir şekilde yıkılıyor."
Haruki Murakami, *Sahilde Kafka*

"Birini tanımanın en iyi yolu onunla oyun oynamaktır."
Alper Canıgüz, *Tatlı Rüyalar*

"Demek ki sen, sorularımı, sana tartışmada bir oyun oynamak için kötü niyetle sordum sanıyorsun, öyle mi?"
PLaton, *Devlet*

"Oyun, büyük bir riske girmeden duygusal yüklerimizi boşaltmamızı sağlar. Endişelerimiz, sıkıntılarımız, üzüntülerimiz, sırlarımız; bunların hepsi sırtımızdan kalkar... Gerginliğimizin yarattığı enerjiyi oynanan oyuna aktarırız. Ama cinsel ilişki yoluyla ya da kavga ederek doğrudan enerji boşaltmak gibi bir yol değildir bu. Oyunun verdiği rahatlama duygusu daha uzun sürer ve günlük hayatta peşinden koşturduğumuz hedefler gittikçe uzaklaşır, unutulur. Gülmek, bir topa vurmak, sararmış çiçekleri toplamak, bedenimizi ve düşüncelerimizi serbest bırakmak, birbirimize şaka yollu takılmak, birini taklit etme... Bütün bunlar kafamızı dağıtır, yavaş yavaş üzerimizdeki yükü alıp bizi rahatlatır ve bir sonraki güne hazırlar."

Lenore Terr
Oyun Yetişkinler İçin Neden İhtiyaçtır

Ağdan geçerek dergiye ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**"
diye kime sorsanız gösterirler.